

kan negtes, at i den Tid, Arbejderne gennem deres Organisation have arbejdet for at faae Arbejderspørgsmaalet frem paa Dagsordenen, have de dog herigjennem arbejdet og agiteret for visse bestemte Spørgsmaal. Og det kan ikke negtes, at disse bestemte Spørgsmaal, som de have holdt forrest i Rækken, naar der var Tale om Sociallovgivning, Spørgsmaal, som der først og fremmest kjæmpedes for at faae Resultatet frem paa, staa i meget intim Forbindelse med dem, som Regjeringen Tid efter anden har optaget og ladet komme paa Dagsordenen. Det turde da, mener jeg, grænde noget op til Driftighed at negte, at det er os, som have beghndt at agitere i Arbejdernes selvstændige Organisation og bragt disse Forslag frem til Drøftelse. Det er jo en Kjendsgjerning, at Regjeringen ikke før har beskæftiget sig med disse Spørgsmaal, og saa er det virkelig driftigt, siger jeg, at paastaa, at det er os, der pynte os med laante Tjer, at det er os, der her have laant Initiativet fra Regjeringen og dens Venner. Jeg skal minde om, at allerede i Samlingen 1880—81 reiste Socialdemokraterne Spørgsmaalet om Sygepleie, idet de havde da ingen Repræsentant i dette Thing — indgav et Andragende i Lovforslags Form om, hvorledes Sygepleie skulde ordnes ved Lov. De udtalte deri klart, hvorledes de ønskede dette Spørgsmaal ordnet, og hævdede, at det var den Fattige umuligt selv at besørge sin Sygepleie under de nuværende økonomiske Forhold. Den Gang blev Spørgsmaalet reist; det blev sat i Lovform og indbragt her i Thinget. Senere har Socialdemokraterne agiteret for Sygepleien rundt om i Landet, arbejdet for Løsningen af disse Spørgsmaal og bestræbt sig for at danne Sygefælser rundt omkring. Senere har saa Regjeringen taget Spørgsmaalet op i Form af Sygefælse-loven. Men hvorledes ser den ud? Ja, saaledes, at den uheldig stillede Arbejder, de fattige Arbejdere i det Hele taget, de, som man skulde mene, den sociale Lovgivning skulde støtte, aldrig vilde blive i Stand til at nyde Godt af den Lov, som Regjeringen har forelagt, og saa er det Forslag, der er kommet i Aar, efter min Mening endog daarligere end det fra forrige Aar. Og er ikke Alderdomsførgelse et Spørgsmaal, som Arbejderne selv have reist Landet over og agiteret for med den største Energi, og — jeg tør vel sige — have bragt Stemning op for i Befolkningen? Regjeringen tog først dette Spørgsmaal frem, efter at der længe ihærdigt var agiteret derfor fra Arbejdernes Side; saa optog den det, men det er os, der have bragt Spørgsmaalet frem. Men hvorledes

faae saa det Lovforslag ud, da det kom frem? Det forlangte, at en Mand og hans Hustru i 35 Aars Alderen skulde indbetale 2,926 Kr. een Gang for Alle eller 163 Kr. 52 Ore aarlig i 21 Aar — saaledes faae Alderdomsførgelsesforslaget ud. Jeg er derefter berettiget til at sige, at da dette Lovforslag forelaa fra Regjeringen, vare Arbejderne skude ud. Vi Arbejdere have ogsaa arbejdet for at faae Fattighjælpens Virkninger i deres uheldigste Form fjærnedes for Arbejderne. Vi have, siden vi vare repræsenterede her i Forsamlingen, givet det Lovform og søgt at agitere for, at disse Uretfærdigheder lige overfor den Fattige fjærnes. Jeg tror ogsaa at turde sige, at vi i dette Spørgsmaal have fundet Sympathi her i Salen, og at vi ude i Befolkningen have vakt stærk Sympathi for dette Spørgsmaal mellem alle humanitænt tænkende Medborgere. Da der nu saaledes var bleven reist en Agitation for dette Spørgsmaals Løsning i den Form, vi ønskede det, og uden at strejfe ind paa andre Omraader; se vi Regjeringen tage det op paa sit Fattiglovsforslag. Men hvad siger saa Regjeringen der; efter at den havde set, at Arbejdsforholdene nu for Tiden ere af en saadan Natur, at Arbejdsløsheden bringer mangan en Mand til at ty til det offentlige Fattigvæsen, naar han ikke til en hvilken som helst Tid kan være i Stand til at faae Arbejde, og efter at den har anerkjendt, at de økonomiske Forhold ere af den Natur, at det ikke er muligt for en hæderlig Arbejder selv om han vil arbejde, at kunne faae Arbejde og derved befri sig for det offentlige Fattigvæsen? Den siger, at den som blot een Gang i Løbet af 60 Aar har været i Berøring med det offentlige Fattigvæsen, ikke skal komme til at nyde Godt af den Smule, som Regjeringen foreslaar. Jeg tror saaledes, at ogsaa her ere Arbejderne skude ud. Vi stræbte at faae produktive Arbejder satte i Gang, hvorved Arbejderne kunde blive beskæftigede. Vi søgte at faae sunde Arbejderboliger opførte. Hvad er der saa gjort af Regjeringen og dens Venner? De have omformet Forslaget til en saadan Skikkelse, at Njøbenhavns Kommune ikke vilde modtage det, uagtet den erkjendte, at der var Nødvendighed for, at disse Spørgsmaal bleve tagne op og realiserede. Saa kommer Lovforslaget om Søndagsfriheden, om Arbejdstidens Indskrænkning! Arbejderne havde en Følelse af, at der var Overflødighed af Arbejdsraft. Det føle Arbejderne selv bedst, og vore Bestræbelser ere derfor gaaede ud paa at indskrænke Arbejdstiden og navnlig at indskrænke Søndagsarbejdet; da det for de fleste